Ми з Володею сиділи дома, за те що розбили цукерницю. Мама пішла, а до нас прийшов Костик і каже:

— Давайте пограємося в що-небудь.

— Давайте в схованки, — кажу я.

— У, та тут і ховатися ніде! — каже Костик.

— Чому — ніде? Я так сховаюся, що ти повік не знайдеш. Треба лише винахідливість проявити.

— Ану, сховайся. Умить знайду.

Костик пішов у коридор і став рахувати до двадцяти п'яти. Володя побіг до кімнати, а я в хижу. В хижі лежала рогожка. Я заліз під неї і згорнувся на підлозі клубочком.

От Костик порахував до двадцяти п'яти і пішов шукати. Володю він знайшов одразу під ліжком і почав шукати мене. Обшукав усю кімнату й кухню. Зайшов у хижу, зупинився коло мене й каже:

— Тут каструлі якісь, стілець поламаний, рогожка стара. Нема нікого!

Потім повернувся до кімнати і питає:

— Де він? Ти не бачив, Володю?

— Може, у шафі сидить? — каже Володя. — Ану, відчини шафу… Нема!

— Може, в буфет заліз?.. Нема! Куди ж він подівся?

— Знаю! — закричав Володя. — Він у скрині!

— Правильно! Більше йому нікуди сховатись. Як ми раніше не здогадалися!

Вони підбігли до скрині і заходилися відчиняти віко, але воно не відчинялось.

— Замкнено, — каже Костик.

— А може, він ізсередини держить?

Вони стукали по вікові і кричали:

— Вилазь!

— Давай перекинемо скриню, — каже Володя. — Ану, підхоплюй з того боку! Ра-а-а-азом!

Бух! Скриня перекинулась, аж підлога задвигтіла.

— Ні, напевне, його там нема, — каже Костик. — Не може ж він догори ногами сидіти!

— Мабуть, він на кухні у підпіччі, — відповів Володя.

Вони побігли на кухню і стали тицяти кочергою в підпіччя:

— Вилазь! Однаково попався!

Я насилу стримався, щоб не засміятись.

— Стривай, — каже Володя. — Я, здається, зловив когось.

— Ану, тягни його!

— Зараз тільки кочергою зачеплю... Є! Ану, подивимося, хто це... Тьху! Старі валянки!.. Де ж його шукати?

— Не знаю. Я більше не граюся. Виходь! — закричав Костик. — Гру закінчено! Не хочеш, то й сиди собі!

Вони повернулись до кімнати.

— Може, він у комоді? — запитує Володя.

Щось зарипіло.

— Ну, що ти шукаєш у комоді! Хіба в шухляді сховаєшся? — розсердився Костик і пішов у коридор.

— Чому не сховаєшся? Треба перевірити, — відповів Володя. Він довго рипів шухлядами і раптом закричав:

— Костику, іди-но сюди!

— Знайшовся? — обізвався Костик.

— Ні, я не можу вилізти.

— Звідки?

— З комода. Я в комоді сиджу.

— Навіщо ж ти заліз у комод?

— Я хотів перевірити, чи можна сховатись у шухляді, а шухляда перехнябилась, і я не можу вилізти.

Тут я не витримав і голосно зареготав. Костик почув і кинувся шукати мене.

— Витягни мене спочатку! — благав Володя.

— Та не кричи ти! Я не розберу, де це він сміється.

— Витягни мене! Мені тут у шухляді страшно!

Костик висунув шухляду і допоміг Володі вилізти. Вони разом побігли до хижі. Костик спіткнувся об мене і впав.

— Ще цю рогожку якийсь дурень тут кинув! — закричав він і зі злості як штурхоне мене ногою.

Я як закричу! Виліз з-під рогожки:

— Ти чого б'єшся?

Він побачив мене і зрадів.

— Ага! Попався! — і побіг у коридор. — Паличка-виручалочка! Тра-та-та!

Я кажу:

— Можеш не тратататакати, я не граюся більше. Це не гра, щоб битися.

Приходжу до кімнати… Батечку мій! Усе розкидано. Шафи відчинено, з комода шухляди витягнено, білизна на підлозі купою, скриня догори дном!

Довелось нам цілу годину після цього наводити лад у кімнаті.